helyzetet: *a jobboldal erői jól megfogalmazott ideológia mentén képesek fellépni a nemzet érdekében*. Mindaddig, amíg ennek a megelevenedett szellemnek olyan fenntartói-képviselői lesznek, akik mindezzel tisztában vannak, s ennek mentén lépnek fel és fejtik ki tevékenységüket, addig a nemzet számára nem minden reménytelen. Magyarországon a tradicionális szellemiséget megvalósítva képviselő személyiségek – közöttük rendkívüli erővel László András – azok, akik az 1990-es, főként felszíni változásokon túl valódi rendszerváltozás lehetőségét teremtették meg: olyan irányú változást, amely a szellem fénye által bevilágított. A tradicionális eszmék adnak esélyt az ember számára a lét és a tudat alapvető kérdéseinek a tisztázására, és ez által az önnön valódi eredetéhez való eljutásra. Mindez a politika síkján azt jelenti, hogy megmaradni az igazság oldalán és valódi jobboldalinak lenni.

A 2006. évi, majd az azt követő politikai események kapcsán ki kell mondani, hogy az akkori résztvevők kétségtelenül nem jól megformált ideológia mentén szerveződtek, azonban a fentebb tárgyalt ideológiai előkészítés révén olyan meghatározó politikai-közéleti erő talált magára akkor, amelynek egy része közvetlenül vagy áttételek révén képes befogadni azokat a tradicionális eszméket, amelyek *A jobboldaliság alapelvei*ben kristálytisztán megfogalmazódnak.

Felvetődhet némelyekben a kérdés, hogy valóban kicsúszott volna a hatalmat gyakorlók kezéből az irányítás, amikor az úgynevezett szólásszabadság révén egy olyan szellemi erő jelent meg, amely elvileg rá is veszélyes lehet? Ez, valójában, egy túlzásba vitt összeesküvés-elmélet, egy konspirációmánia megnyilvánulása. Mert a „szél ott fúj, ahol akar", s ilyenformán nincs az a sötét hatalom, amely a szellem e szabad mozgását megakadályozhatná. E terület egyszerűen nincs a befolyása alatt. Megjelent egy szellemi irányzat, amely lehetőséget ad mindazok számára, akik képesek megérteni az alapelveit és kellően nyitottak, hogy felvállalva a nézeteiket, a politika síkján se hagyják elveszni azokat, és szellemüknek megfelelően tegyék meg önmaguk és a társadalom vonatkozásában azt, amit még meg lehet tenni. Akik mindezt felvállalják, azoknak tudniuk kell, hogy a sötétség erőinek drámai térnyerése közepette egy úgymond *kozmikus kompenzáció* is működik: a horizontalitás és a mennyiség anyagi expanzióját egyre intenzívebb és egyre minőségibb szellemi koncentráció ellentételezi.

A jobboldaliság alapelvei című könyvben megjelent írások mindazt a mélységet, metafizikai megalapozottságú tudást, és arra épített páratlan következetességet, igazságot és bátorságot érzékeltetni tudják, amely ma már szinte felfoghatatlan a reálpolitika mocsarában tenyésző véglények számára, és amely a szellem kiegyenlítő intenzitásának felszabadító megnyilvánulása. A mű megjelentetésének kivételes jelentősége nem csupán az, hogy hiteles politikai iránymutatást ad, hanem, hogy lehetőséget nyújt elindulni vagy tovább menni egy olyan úton, amely metafizikai Önmagam végső forrásához vezet(het). Ezért köszönet illeti László Andrást és azokat, akik mindezt lehetővé teszik számunkra.

B. Z.

Julius Evola
JOBBOLDALI FIATALOK KÉZIKÖNYVE
(Debrecen, 2012, Kvintesszencia Kiadó)

Julius Evola életművének jelentős része ma már hozzáférhető magyar nyelven, azonban e monumentális korpusz nemrég újabb kötettel gazdagodott. A *Jobboldali fiatalok kézikönyve* korábban egyetlen más nyelven sem létezett, ugyanis utólagos magyarországi kompiláció, tematikus válogatás a szerző témához kapcsolódó rövidebb

tanulmányaiból, cikkeiből. Több szempontból is fontos műről van szó. Fontos egyrészt azért, mert olyan csoportot szólít meg, amely korunk politikai orientációja szempontjából esszenciális jelentőségű, másrészt azért – és ez kapcsolódik az előző ponthoz –, mert e réteg fokozott ösztűz alatt áll a modernitás gyakran terrorisztikus módszerekkel élő vélemény- és magatartásformálói részéről. A *fiatalságról* mint célcsoportról van szó.

A kötet figyelemreméltó Előszavát Vona Gábor írta, aki számos lényeges pontot rögzít az ifjúsággal kapcsolatban, egyúttal írásának centrális elemeként jelöli meg, hogy a magyarság viszonylatában mit jelent a témakör. Értékes gondolat a két magyarországi politikai generáció, a „rendszerváltó" 1989-es – amelyről nyugodtan kijelenthetjük, hogy a valódi rendszerváltást eláruló –, valamint a 2006-os „eseményekben" résztvevő generáció relációba állítása, kibékíthetetlenségük hangsúlyozása. Míg az előbbi tevékenysége nyilvánvalóan a „rendszer" 1989-ig létező *status quo*jának némi átrendezést, fazonigazítást, kozmetikázást követő, háttérből érkező vezénylő elveknek megfelelő átalakítása – közben az ország szellemi, politikai, gazdasági elárulásának, kiárusításának folytonossága – jegyében áll (mérhetetlenül undorító, önös, haszonszerzésre irányuló szervilizmussal), addig a második generáció, ahogyan azt 2006 őszének eseményei során tapasztalhattuk, nem kér ennek a hazug, minden téren hiteltelenné vált generációnak a további pusztításaiból. Az Előszó ugyanakkor kitér arra a megkerülhetetlen kérdésre, hogy a „2006-os generáció" mely tagjaiban van meg a kellő bátorság ahhoz, hogy az ott és akkor fellobbanó tüzet megőrizze, táplálja, olyanformán, hogy a hétköznapokban is mint gyújtóláng szolgáljon a további, immáron átgondoltabb, bensőleg, szellemileg és doktrinálisan is előkészített, megalapozott akciókhoz. Ehhez a felkészüléshez nyújt nélkülözhetetlen alapelveket ez a könyv.

Julius Evola e kötetben szereplő írásai legközvetlenebbül talán benső akciókhoz használható útmutatások, amelyek adott esetben, kellő, kedvező pillanatokban azonban külsővé is válhatnak. A könyv szellemi tanítások praxissá válásának útját tartalmazza. Olyan princípiumokat ad át – elsősorban, de nem kizárólag politikai síkon alkalmazható ideákat –, amelyeket megfelelő benső alkat és elhatározások révén „hússá-vérré" alakíthat a személy. A fiatalság mint életkorhoz kötődő minőség nem feltétlenül a biológiai évek számától függ esetünkben, hanem spirituális nyitottságtól. Hogy az adott személyben él-e, eleven-e egy pozitív odafordulás a szellemi tanítások felé; hogy a nyitottság nem pusztán egy lázas, nyugtalan éhség-e az „új" felé (egy kielégíthetetlen vágy a még

nem látott, nem hallott jelenségek irányában), hanem alkalmasság egy magasrendű politikai, metapolitikai létszemlélet magáévá tételére. Ez a „fiatal", amennyiben létezik, megegyezik az emberrel a romok között.

A *Jobboldali fiatalok kézikönyve* „Orientációk" fejezetcím alatt tartalmazza Evola azonos című és már beszerezhetetlen kötetének politikai vonatkozásokban alapvető irányelveit. Ezekben az orientációkban lefekteti egy heroikus, (politikai) vezetésre termett embertípus vonásait, jellembeli kritériumait, egyszersmind vázolja azokat a romboló tényezőket, amelyek korunk immáron csaknem befejezettnek tekinthető degenerálódásához vezettek, és amelyeket maradéktalanul ki kell küszöbölnie annak, aki egy heroikus, önmagán túlmutató életstílust akar megvalósítani, s politikailag a káoszból való kivezető utat kívánja felmutatni.

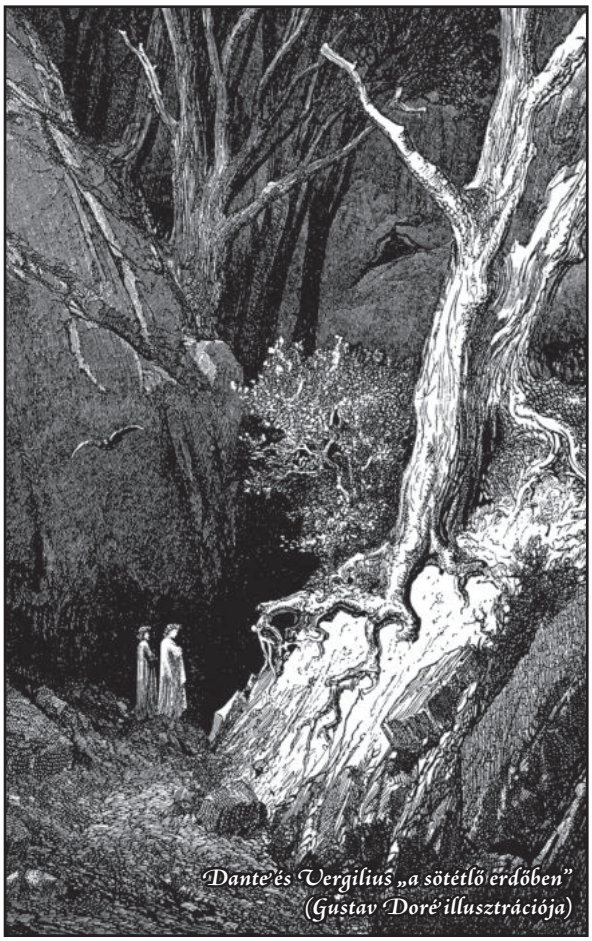
Evola számos cikkben foglalkozik a lázadó ifjúság döntően 1968-tól eredeztethető mozgalmaival, azok minőségtelenségével, e „kontesztációk" minden szellemi alapot nélkülöző üres, sokszor pusztán a biológiai fiatalság impulzusai által mozgatott megnyilvánulásaival. A szerző a rá jellemző tántoríthatatlan szigorúsággal (de nem merevséggel) vizsgál meg és zúz szét minden anomáliát, ami a torz liberális és egyéb baloldali szemléletek révén él együtt napjainkban „a fiatalok" táborával, és azok egyoldalú magasztalásával kapcsolatban.

A könyv írásai megvilágítják, hogy a „fiatalnak lenni" szellemi minőségének milyen feltételei vannak, amely feltételek egybeesnek a „jobboldalinak lenni" szellemi minőségével; hogy az a „fiatal", aki – természetesen életkortól függetlenül – birtokba veszi ezeket, egy felfelé vezető utat tudjon kijelölni; hogy a káoszt kozmosszá tudja alakítani a politika vonalán is.

Milán Péter

Salamon János
A MAGÁNY METAFIZIKAI STRUKTÚRÁJA
(Máriabesnyő–Gödöllő, 2003, Attraktor)

Dante a *Divina Commedia* első soraiban tudatja velünk, hogy az emberi élet felén „sötétlő erdőbe" jutott, mert az igaz útról valahogyan letért. E „sűrű, kusza, vad vadont" bár elbeszélni is szörnyű, le kellett írnia ahhoz, hogy megértsük a Jót, amelyre végül rátalált. Természetfeletti utazása kétségkívül túlvezette a halandó emberi élet feltételein, mások számára ezt azonban úgy tehette érthetővé, hogy megalkotta az Üdv, a Menny és a Pokol megismerését hordozni alkalmas

Dante és Vergilius „a sötétlő erdőben"
(Gustav Doré illusztrációja)